

OPINIONS

ANTRAX BIS
Xavier Vinader

12

ESTAPÉ RESPON
*Toni Cañís***L'OPINIÓ DE PERE GIMFERRER**
Lluís Bonada

13

SACRIFICIS NATURALS
Martí Domínguez

14

LES OVELLES I EL LLOP
Josep Guia

15

ANTICATALANISME
*Isabel-Clara Simó***CINC EUROS SERAN
UN DURO?**
Salvador Cot

16

EL COR DE LES TENEBRES
*Llibert Ferri***EL MOMENT POLÍTIC BALEAR**
Miquel Payeras

17

AZNAR NO ERA CLARK GABLE
*Toni Cañís***PATRIOTES**
Pau Viciano

18

DEJUNIS SAGRATS
Joan F. Mira

114

Una vegada més, i ja en són moltes, la delegada del Govern espanyol a Catalunya, Julia García-Valdecasas, acaba d'omplir l'argumentari d'aquells que demanen l'eliminació d'aquesta figura hereva de règims autoritaris anteriors. La polèmica representant de l'executiu d'Aznar a Catalunya va referir-se a bona part dels polítics del país amb termes com "il·luminats", "visionaris", o partidaris del "fonamentalisme excloent" per defensar la validesa de la Constitució espanyola. Desqualificava així tots aquells que legítimament i democràticament pretenen reformar-la. Les declaracions, a més, van ser fetes davant d'una audiència molt especial, on hi havia els caps de l'exèrcit i les forces de seguretat espanyoles: el general en cap de la Regió Militar Pirinenca, el tinent general Luis Alejandro; el general en cap de la setena zona de la Guàrdia Civil, Manuel Fuentes, i el cap superior de Policia de Barcelona, Miguel Ángel Fernández. Potser davant dels responsables de la seguretat de l'estat, García-Valdecasas va voler fer una demostració de força, pròpia dels antics governadors civils. Va preferir l'estirabot a la reflexió, i l'insult a l'argumentació, i la conseqüència ha estat que els insultats —tots els partits polítics del Parlament català excepte el PP— n'han demanat el relleu.

Són moltes les reflexions que es poden fer sobre aquest nou episodi protagonitzat per la representant espanyola a Catalunya. En primer lloc hi ha una qüestió d'educació personal i democràtica. Cap persona mínimament educada ha de recórrer a l'insult per defensar les seues opinions. Però encara és més greu que un càrrec públic no elegit directament, com és el cas de la figura de la delegada del Govern espanyol, desqualifiqui posicions de partits polítics, que representen la voluntat dels ciutadans.

Però potser el més greu de tot és el dèficit democràtic que es respira darrere d'aquestes declaracions. Julia García-Valdecasas no és un bolet enmig del panorama polític. És el reflex d'una manera de fer i entendre la política. L'entrada de la policia a la Universitat Autònoma de Barcelona, la brutal actuació policial a la manifestació contra la globalització de Barcelona, la constant criminalització dels moviments socials són les accions que es desprenen d'un discurs que ja comença a ser preocupantment reiteratiu. La delegada del Govern espanyol a Catalunya, doncs, no és cap element aïllat d'una dreta espanyola moderna. No. És un altaveu més de la dreta espanyolista, avui en mans de la majoria absoluta del PP, hereva dels tics totalitaris que, des de l'època de Felip V, ha dominat el timó de la història.

A banda del dèficit democràtic i de la prepotència, hi ha una altra reflexió d'índole més estratègica. Els que s'erigeixen en defensors a ultrança de la Constitució haurien de ser els primers a voler modificar-la. Precisament, les constitucions més estables són les que han estat modificades, com és el cas dels EUA. Quan es va redactar la Constitució espanyola es va fer amb la mirada d'un exèrcit que, amb el sabre a la mà, tutelava l'anomenada transició, i amb unes estructures polítiques instal·lades durant els quaranta anys de dictadura. Era un context polític que avui ha canviat.

La defensa de la inviolabilitat de la Constitució, doncs, es converteix en un exercici d'immobilisme reaccionari i de negació de la realitat: aquest marc legal ja no serveix a tothom. Avui, el PP té majoria absoluta i pot tancar en pany i clau la Carta Magna espanyola. Però, com més temps passe, més allunyada estarà de la realitat que pretén regir, i, per tant, més inútil serà. I, ja se sap que les lleis que no són útils, tard o d'hora, deixen de ser respectades. L'èxit del PP avui, pot ser el fracàs de demà.

“Els que s'autoerigeixen en defensors a ultrança de la Constitució haurien de ser els primers a voler modificar-la”